

Catedrală ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

IN SLUJBA CREDINȚEI ȘI A NEAMULUI

Biserica noastră ortodoxă a stat neîntrerupt în slujba neamului românesc.

Ea a creiat chiar, în nenumărate rânduri, istoria acestui neam, de atâtea ori amenințat în existența sa.

Căci Românii, așezați în condițiuni geo-politice excepțional de neprielnice pentru formarea și dezvoltarea lor ca popor, veacuri de-a rândul au fost nevoiți să susțină o luptă inegală cu popoare organizate și unitar conduse.

Lipsurile acestea le-a suplinit Biserica și în măsura în care lăcașurile sfinte înviorau credința și nădejdea într'un viitor demn, în aceeași măsură preoții erau conducătorii firești ai populației împărțite prin sate.

Răstimpul de multe sute de ani, când neamul a trăit fără nume și fără personalități în jurul cărora să se poată închea fapte incresitate pe răbojul vremii, acest lung și cu atât mai important timp, cu cât era însuși stadiul de zămislire și creștere al neamului, a stat inclusiv numai sub dohovniceasca conducere a organizației bisericești.

Dar un popor nu trăiește numai prin credință, oricât de însemnat este factorul religios în desfășurarea evenimentelor istorice.

Rolul Bisericii ortodoxe a fost însă deciziv și în alte direcții ale vieții spirituale a Românilor.

Cel mai esențial mijloc de făurire și de conservare a unității naționale este limba.

Limba românească însă nu numai în prima sa fază a fost sub binefăcătoria înrâurire a Bisericii ei, și sub aspectul său literar, tot prin Biserica s'a dezvoltat.

„Aceasta încă vă rugăm să luați aminte, că Românii nu grăiesc în toate țările într'un chip, încă nici într'o țară toți într'un chip. Pentru aceea cu nevoie poate să scrie cineva să înțeleagă toți, grăind un lucru unii într'un chip alții într'alt chip. Bine știm că cuvintele trebuie să fie ca banii, că banii aceia sunt buni care umblă în toate țările, așa și cuvintele acelea sunt bune care le înțeleg toți“. Acestea sunt cuvinte din Predoslovie către cititorii Noului Testament din 1648, al mitropolitului Simion Ștefan din Transilvania.

Strădania mitropolitului Simion Ștefan n'a rămas fără rezultat, cu toate că a rămas vina celor ce a răsfirat Românii printr'alte țări de s'au amestecat cuvintele cu alte limbi de nu grăiesc cu toți într'un chip.“

Aceeași operă de trezire a conștiinței unității naționale a Românilor de pretutindeni o îndeplinesc și alți slujitori ai altarelor ca „văzând Românii din ce viață strălucită sunt prășiți, toți să se îndemne strămoșilor lor întru omenie și bunăvoință a le urma... și toți să se facă cetățeni patriei folositori“ cum spune Petru Maior în istoria pentru începutul Românilor din Dacia.

Biserica regatului românesc

de dinainte de 1918, a lăsat ca torța patriotismului să stea mai ales în mâinile conducătorilor politici.

În ceasurile hotărâtoare pentru destinele românești, Biserica a știut să-și dea și aici însă contribuția, încât largile pături ale neamului, care trăiesc mai ales prin credința în Dumnezeu și prin poruncile propovăduite de Biserica, să-și poată asigura o existență mai omenească și mai demnă, în mijlocul unei politici sociale și economice mai puțin „plutocratice“.

Cu atât mai vădit a jucat Biserica un rol salvator pentru Românii din Ardeal și celelalte provincii românești, aflătoare sub stăpânire străină.

Mai ales în Ardeal unde, până la 1918, toate instituțiile românești de ordin cultural, economic și social își datoresc ființa inițiativei, concursului și directivelor date de Biserica națională.

Activitatea aceasta a Bisericii nu poate fi socotită încă terminată. Nici în țara liberă și cu atât mai mult nu în ținuturile ajunse din nou sub dominațiunii străine.

Timpurile noi ridică în calea neamurilor nenumărate probleme vitale. Ordinea internațională în plină dezvoltare cere dela fiecare popor eforturi nemăsurat mai mari, ca până acum și biruința finală va fi negreșit numai de partea acelora, care izbutesc să ridice la maximum potențialul lor spiritual și social.

Biserica nici nu trebuie să-și privească misiunea sa

în istoria poporului românesc, decât sub aspectul acesta spiritual și social.

Fără îndoială în stadiul actual al civilizației omenești și poporul nostru are multe posibilități de întărire națională.

Nicio instituție însă nu dispune de prestigiul necesar spre acest scop, în măsura în care Biserica lui Christos îl are și în virtutea trecutului său și în virtutea învățaturii sale.

Căci instituțiile omenești, ori cât de mult ar fi ele servicii în funcție socială, sunt totuși în primul rând organe în care predomină încă și azi elementele egoismului feroc și ale profitului personal în detrimentul postulatelor obștei.

Singură Biserica propovăduiește și lucrează efectiv pentru desăvârșirea spirituală și mulțumirea socială a tuturor, pentru că Dumnezeu nu se uită în fața nimănui, ci scrutează numai adâncurile sufletului.

La o astfel de muncă regeneratoare este așteptată în deosebi preoțimea, pentru că țaria neamului nostru, mai mult ca oricând altădată, depinde acum de valoarea spirituală a fiecăruia și de pacea socială a tuturor.

Pr. N. VASIU

Vino după mine

Isus, voind să plece în Galileea, a găsit pe Filip. Și i-a grăit Isus: vino după mine.

Filip găsește pe Natanail și-i grăiește: Găsit-am pe acela despre care a spus Moisi în lege și au scris profeții, pe Isus, fiul lui Iosif din Nazaret.

Natanail răspuns-a lui: Din Nazaret poate să fie ceva bun? Filip a zis: Vino și vezi.

România va fi înzestrată cu un mare număr de mașini și unelte agricole, în urma convenției cu Germania

Prin convenția economică cu Germania, țara noastră și-a asigurat înzestrarea cu mașini și unelte agricole ce se importă din Germania prin Institutul național al Cooperației. Conform contractului, livrarea acestor mașini și unelte a început în luna Februarie.

Până la sfârșitul lunii August a. c. agricultura românească va fi înzestrată cu 100 tractoare, care vor fi livrate astfel: 345 în Februarie, 130 în Martie, 175 în Aprilie, 210 în Mai, 90 în Iunie, 20 în Iulie, 30 în August; 1000 pluguri de tractoare (385 în

Februarie, 150 în Martie, 185 în Aprilie, 210 în Mai, 70 în Iunie); 320 bătoze: (toate în Mai); 4100 semănători (dintre cari 1100 în Februarie); 5000 grape (3000 în Februarie și 2000 în Iunie); 150 Selectoare (toate în Iunie); 750 secerători (toate în Aprilie); 800 trioare (toate în Iunie); 1000 prășitori (6375 în Martie, 3625 în Aprilie); 30.000 pluguri (13.000 în Februarie, 9000 în Martie, 8000 în Iunie);

Toate aceste mașini și unelte agricole sunt de tipurile cele mai moderne.

Rezultatul recensământului germanilor din România

Grupul etnic german din România numără peste 550.000 de membri

Oficiul de presă al comunității germane comunității următoarele:

La 3 Noiembrie 1940 a avut loc un recensământ al tuturor germanilor, care alcătuiesc grupul etnic german din România. Pentru prima dată în istoria grupurilor etnice s'a putut efectua o numărătoare reală și completă. Rezultatul total al acestui recensământ a dat următoarele cifre repartizate pe provincii:

Banat	319.509 germani
Transilvania	219.722 "
Vechiul regat	20.000 "
Total:	550.231

Intrucât rezultatul numărării germanilor din vechiul

regat nu poate fi considerat ca definitiv și cum nu se cunoștea nici numărul germanilor care au rămas în Bucovina de Sud, numărul membrilor grupului etnic german din România este mai mare decât cifra dată mai sus.

Publicăm mai jos și numărul germanilor din principalele orașe și localități unde se află populație germană:

Timișoara 34.008, Sibiu 6.739, Brașov 15.883, Reșița 13.248, București 12.599, Jimbolia 7.640, Mediaș 7.823, Steierdorf-Anina 7.110, Arad 7.020, Lugoj 6.414, Aradul Nou 5.918, Sântana (Arad) 5.855, Sighișoara 5.275.

Rolul preotului la cercetarea bolnavilor

Continuare din num. trecut.

Pr. A VELEA

„Și datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și nu nouă să plăcem, ci fiecare din noi să facă spre plăcerea vecinului intru bine spre zidire“.

Romani 15. 1—2.

În mod practic s'a constatat, că între medicină și religie nu trebuie să fie nici o contradicție, ci din contră să se facă o apropiere între ele, complectându-se una pe alta.

Căci cu drept cuvânt: „medicul trebuie să fie la capul bolnavilor adeseori preot, adică un redemptor al sufletului; iar preotul vrednic, un ajutor și un prețios asistent al medicului“¹⁾.

Medicii savanți au obținut rezultate cu adevărat minunate numai atunci când la tratarea bolnavilor au aplicat mai întâi tratamentul psihologic și apoi cel terapeutic.

Medicii savanți nu se sfiesc a mărturisi și cazuri în cari unii medici necredincioși s'au compromis în fața unor bolnavi pe cari ei nu iau putut vindeca dar alții da, chiar numai prin puterea credinței.

Acest prim tratament, adică psihologic, mai bine ca oricine îl pot aplica preoții și obțin un rezultat mult îmbucurător, dar „pentru această trebuie de multă măiestrie, ca bolnavii să se înduplece prin staturile a se supune de bună voie tămăduirii din partea preotului și nu numai aceasta ci ca să cunoască, că au a mulțumi preoților pentru vindecare“²⁾.

¹⁾ Din cuvântarea Patriarhului Dr. Miron Cristea, rostită la al IX-lea Congres Internațional pentru ist. med. la București în 11 Sept. 1932. Vezi Bis. Ort. Rom. Anul 50 Nr. 10 pag. 630.

²⁾ Sf. Ioan Gură de Aur: o. c. Cartea II. Cap. III. pag. 29.

Când bolnavul a fost văzut de medic, care i-a dat să urmeze un tratament, preotul să-l cerceteze și mai departe, să-i facă rugăciuni, să-l sfătuiască să urmeze toate cele preserise fiindcă numai așa „duhovnicul împlineste chemarea sa, dacă adeseori îl va cerceta pe cel bolnav“³⁾.

Preotul prin asistența sa pe lângă ea este de folos mare bolnavului va avea și el partea lui de răsplată fiindcă atunci când vor vedea credincioșii săi cu câtă dragoste și milă se interesează de cel bolnav și ei „îl iubesc și onora și nu-i vor rămânea nerecunoscători către serviciile care el le face lor ca pistor sufletese“⁴⁾.

Un lucru important pentru preot, când merge la un bolnav e ca să aibă în vedere și natura bolii, iar dacă constată că este o boală molipsitoare, atunci să ia toate măsurile de precauțiune și să-i îndrume pe pe cei din jurul bolnavului să aducă cât mai repede medicul.

Rolul preotului este de a continua pe pământ lucrările rânduite de Domnul nostru Iisus Hristos, în așa fel încât „să ne socotească pe noi omul ca pe niște slugi ale lui Hristos și ispravnicii ai tainelor lui Dumnezeu“ (1 Cor. 4. 1).

Preotul ca mijlocitor între om și Dumnezeu, atunci când merge la un bolnav și acolo are să vestească voia lui Dumnezeu, mântuind sufletul prin tainele rânduite de Mântuitorul Hristos, așa cum însuși a mărturisit zi-

³⁾ Mitrop. Andrei Șaguna: o. c. pag. 67.

când: „Duhul Domnului peste mine, pentru care m'au uns bine a vesti săracilor; m'au trimis a tămădui pe cei zdrobiți la inimă, a provădui robilor iertare și orbilor vedere, a slobozi pe cei sfârmați intru ușurare“. Luca 4. 18).

Deci, de aici reiese că scopul preotului la cercetarea bolnavilor este de a împărtași daruri izbăvitoare atât pentru suflet cât și pentru trup.

Sfârșitul boalei de multe ori poate să fie cu moartea bolnavului, așa că preotul trebuie mai întâi să-l ajute pe bolnav cu ceace este mai de lipsă pentru suflet, adică îl va pregăti pentru moarte însă nu cu credința că va muri ci în nădejdea vindecării și cu prudența să nu moară în dușmănie față de Domnul; iar în al doilea rând îl va întări pe cel bolnav în credința că Dumnezeu poate să-l izbăvească și pe el din boală ca pe mulți alții.

Pregătirea de moarte a bolnavului constă din pocăința acestuia în fața preotului, mărturisindu-și toate faptele prin care a călcat voia lui Dumnezeu și pentru care fapte să-și exprime regretul urmat de o hotărâre sinceră că nu va mai păcătui, ci se va redempta la ată viață.

Când a terminat această mărturisire atunci preotul îl va da Sf. Cuminecatură, împăcându-l astfel cu Dumnezeu, către care mai face preotul iarăși câteva rugăciuni cerând pentru bolnav iertare și ajutor. Preotul cunoscându-i la bolnav și durerile trupului îl va sfătui să se arate la un medic, aducându-i aminte de cuvintele de învățatură din „Cartea înțelepciunii lui Iisus fiul lui Sirah“ cuprinsă în Sf. Scriptură unde ni-se spune: „Cinstește pe doftor cu cinstea lui pentru trebuințe, că și pe el l-a făcut Domnul. Că dela cel prea înalt este leacul și dela el va lua dar. Știința doftorului înălța-va capul lui și înaintea celor mari va fi minunat. Domnul a zidit din pământ leacurile și omul înțelept nu se va

scârbi de ele. Au nu din lemn s'a înduleit apa ca să se cunoască puterea lui? Și el a dat oamenilor știința, ca să se mărească minunile lui. Cu acestea tămăduiește și ridică durerile lui. Făcătorul de unsori cu acestea va face amestecare și nu este sfârșit lucrurilor lui și pace dela el este peste fața pământului. Fiule! În boala ta nu fi nebagător de seamă; ci te roagă Domnului și el te va tămădui pe tine. Depărtează păcatul și îndreptează mâinile și de tot păcatul curățește inima ta“ (Sirah 38, 1—11.) Astfel trebuie sfătuit pe cel bolnav ca să se arate la timp medicului și să nu încerce cu leacuri băbești, sau să poarte boala în tăcere până când se agravează prea tare, căci doară spune mai departe tot înțeleptul acela din Vechiul Testament: „Și doftorului dă-i loc, ca și pe el l-au făcut Domnul, și să nu se depărteze de pe lângă tine, fiindcă și el îți trebuiește“ (Sirah 38, 12).

Dacă sunt unii cari nu au încredere nici în medic și nici în leacuri, ci toată nădejdea și-o pun în intervenția preotului cu Sf. slujbe și la aceștia e bine să li-se spună „că — precum arată scriptura — doctorii sunt lăsați de Dumnezeu, dela care nu putem cere ca tot pe cale de minuni să facă ceace se face pe cale firească.

Rugăciunile și Sf. Taine își au rostul lor sufletesc, dau daruri ajutătoare și la suportarea suferințelor trupesti, dar directă alinare a acestora se face prin mijloacele lăuate anume spre acest scop. Intrucât apoi nici doctorul nu poate dintr'una să facă sănătos pe cineva, asta nu e argument împotriva existenței lui, ci cel mult o dovadă de insuficiența puterilor naturale“¹⁾.

¹⁾ Dr. N. Brânzău: Teologia pastorală vol. I. pag. 412—413.

Doi ani dela moartea primului patriarh al României

În ziua de 8 Martie a. c. s'au împlinit 2 ani dela moartea primului patriarh al României, dr. Miron E. Cristea.

Biserica și neamul întreg se gândesc cu neclintită stimă la acest mare fiu al Ardealului, care prin meritele sale proprii și prin neobosita sa activitate bisericească și națională a contribuit ca pușini alții la înălțarea României.

Patriarhul Miron a fost în lungă sa viață un adevărat arhieru și un mare Român.

În lumina acestor două însușiri fundamentale ale sufletului

său distins, s'a desfășurat întreaga sa activitate prodigioasă.

Biserica ortodoxă a României a primit atâta strălucire în faza sa de organizare nouă, încât, sub arhipăstoria sa rodnică, ea a ajuns să fie cel mai important centru al ortodoxismului de pretutindeni.

Cu prilejul aniversării morții sale, Patriarhia Română a slujit, întru pomenirea sa vecinică, un parastas.

Biserica ortodoxă întreagă se înclină cu smerenie înaintea faptelor sale mărețe și netrecătoare.

Impotriva individualismului parazit

„Revue Universelle“ aduce în primul număr din acest an un frumos articol de Pétain:

„In nenorocirile Patriei, — scrie mareșalul Filip Pétain, șeful statului francez, — „fiecare din noi și-a putut da seama, că nu există o soartă strict individuală și că Francezii nu există decât prin Franța.

„Alungați din casele lor, de parte de ogoarele lor, de birourile ori de meșteșugurile lor, deveniți nomazi, milioane de concetățeni au învățat din cruda experiență, că omul, redus la sine însuși, e cea mai nenorocită dintre făpturi.

„In acest naufragiu al tuturor siguranțelor obișnuite, ei au cerut și au găsit sprijin în ceea ce brumă mai rămăsese din Neamul lor, în satele, în familiile, în căminele lor.

„De le-ar fi de folos această strașnică învățătură!

„Suferința îndurată de poporul francez trebuie să se scrie cu litere de foc în sufletul și în inima sa. Ceea ce acest popor trebuie să înțeleagă odată pentru totdeauna e că individualismul cu care se fălia până ieri, e pricina relelor de care a trebuit să pătimească.

„Nu e cu puțință îndreptare, dacă greșitele păreri ale egoismului politic, social, moral, spiritual rămân la conducerea noului stat francez, a noii societăți franceze.

„Noi voim să reclădim și înțâia cerință a reclădirii este îgonirea individualismului distrugător, — distrugător de familie ale cărei legături sfinte le sapă, distrugător de muncă, proclamând dreptul lenei individuale, distrugător de Patrie slăbindu-i cohesiunea ori nimicindu-i unita-

„Ridicându-se sistematic împotriva tuturor grupurilor sociale pe care se rează și prelungește omul, individualismul n'are putere creatoare. E de însemnat că epocile, când stăpânește individualismul, dau cele mai puține individualități, mai cu seamă personalități.

„Individualismul primește totul dela societate, dar nu-i dă nimic. El e un parazit.

„Când sunt bogate și puternice, societățile pot suporta un număr oarecare de paraziți. Când acest număr covârșește, societatea se prăbușește și, odată cu ea, și paraziții.

„Iată câteva crâmpie din frumosul articol semnat de șeful statului francez.

Mănăstiri unde s'au găsit arme și munițiuni

În urma descinderilor și perchezițiilor făcute de către formațiunile de jandarmi la mănăstirile de pe teritoriul rural, pentru aflarea armamentului și munițiunilor ascunse s'au găsit arme și muniții la următoarele mănăstiri:

Mănăstirile Govora și Frăsinet, jud. Vâlcea; Mănăstirea Bodaga și Schitul Strigoii din jud. Bacău; mănăstirea Jupalnic, jud. Severin; Mănăstirea Barbu, jud. Bacău; Schitul Drăjdeanu, jud. Tutova; Mănăstirile Agafon și Cazancea jud. Botoșani și Mănăstirea Celic-Dere, jud. Tulcea.

Ca urmare au fost sesizate Parchetele Militare pentru deschiderea acțiunilor legale împotriva vinovaților, cerându-se și chiriarihiilor respective să le aplice pedepsele canonice cuvenite.

Probleme morale rezultate din imigrarea ruralilor în orașe

Sunt multe motive cari determină un însemnat număr de săteni să ia calea spre orașe. Cel mai însemnat însă e cel de ordin economic și anume: sărăcia. Ea e cauza care pune în fiecare an pe drumuri sute de săteni, îndreptându-i spre orașe amăgindu-i cu iluzia unui trai mai bun și mai ușor. Tendința aceasta a sătenilor constrânși de sărăcie, de a se îndrepta spre orașe, a crescut simțitor în ultima vreme.

Faptul — având însemnate urmări sociale — a fost sesizat și studiat de sociologi. Dar acest fapt are și însemnate urmări morale, cari n'au fost studiate, după măsura importanței lor. Astfel dacă săteanul plecat să între servitor la oraș se întoarce în sat cu foarte puțin profit material, în schimb, din punct de vedere moral se întoarce cu mult mai lipsit, decât a plecat. Se întoarce infectat de diferite deficiențe morale sau de virusul diferitelor secte, pe cari apoi le va răspândi, cu hârnicie, în sat.

În unele sate sărace procentul celor ce pleacă spre oraș e foarte ridicat. Pleacă bărbații și femeii, atât căsătoriți, cât și necăsătoriți. Dintre cei căsătoriți pleacă de obicei unul dintre soți iar celalalt rămâne să îngrijască de copii și de gospodăria puțină. Trăese astfel despărțiți luni și ani întregi.

Despărțirea aceasta prea îndelungată îi înstrăinează unul de altul și foarte adese îi îndreaptă pe calea desfrăului, iar rezultatul e neînțelegerea și apoi divorțul.

Din divorțurile dela sate — cari cu câțiva ani mai înainte erau necunoscute și cari în ultimul timp s'au înmulțit în mod îngrijorător — 90 de procente se datoresc exclusiv faptului că unul dintre soți a plecat la oraș și nu s'a mai întors, sau întorcându-se s'a văzut înlocuit de altcineva. Se distrug în felul acesta căminuri și intră neînțelegerea și nefericirea în multe familii.

Pleacă apoi tineri necăsătoriți uneori chiar copii și fetițe cari abia au 13—14 ani. Acești tineri și copii vor crește fără nici o supraveghere morală, în tovarășia de promiscuitate a celorlalți servitori. Vor fi ținuți — prin natura serviciului lor — departe de biserică și de îndrumările ei. Nu se vor mai supune ani întregi la împlinirea sf. tajne ale bisericii, vor fi

lipsiți astfel ani întregi de Mărturisire, care pentru un tânăr e prilej unic și foarte puternic de sfățuire și îndrumare spre bine și virtute. Vor crește acești tineri fără nici o îndrumare morală, dând, în scurt timp, un însemnat număr de nenorocii cari vor fi toată viața lor niște piese rebele în angrenajul social, clienți permanenți ai polițiilor și pușcăriilor sau pensionari ai spitalelor.

Approape toți copiii nelegitimi dela sate sunt fii ale nefericitelor trimise ca servitoare la orașe, copii cari sunt trimiși acasă în sat, unde vor fi crescuți în mizerie și în disprețul batjocoritor al tuturor.

După câțiva timp, toți acești desrădăcirați se întorc în sat și vor fi apoi acei cari vor disprețui — dintr'un snobism pe care îl cred necesar să-l afișeze — toate datinile cari alcătuiesc frumusețea morală caracteristică satului și neamului nostru.

Va aduce, pe lângă obișnuința altor păcate, indiferențismul religios și chiar ateismul. Vor deveni deci un continuu pericol moral în mijlocul satului pe care preotul cu greu îl poate sfăvili, fiind zeflemizat prin expresii auzite dela ateii semidoceji dela periferia orașelor. Exemplele lor rele vor fi urmate și de alți săteni indemni sau prietini de ai lor și în felul acesta sănătatea morală a satului, care garantează trăinicia neamului și care impresiona în mod deosebit de plăcut pe străinii ce ne vizitau, este amenințată. Pericolul acesta trebuie făcut cunoscut ca să i se poată pune capăt, până nu este prea târziu. Trebuie supravegheate cu atenție de autorități, motivele cari determină pe sătean să plece la oraș, ca servitor, sau muncitor. Se vor găsi adese și motive nefondate ca de ex. acelea cari determină mai ales tinerețea, care pleacă adesea numai pentru a găsi posibilitatea de a ține pas cu luxul absurd și ruinător ce a pătruns până și în cele mai izolate și sărace sate. Motivele adevărate, ca de ex. sărăcia, trebuie studiate și găsită posibilitatea de a fi înlăturate. E necesară ajutorarea economică a țaranului, dându-i posibilitatea de muncă și câștig în sat, acordându-i-se credite ieftine și pe termen lung. Cei cari totuși sunt siliți să plece la orașe să fie supravegheați în mod serios din punct de vedere moral, în tot timpul șederii lor în oraș. Să va înlătura în felul acesta pericolul care sapă spornic la temelie morală a satului.

Preot S. Coman

Plebiscitul conștiinței naționale

Grava situație internațională în care se găsește acum România, reclamă dela fiecare Român o cât mai prevăzătoare atitudine față de problemele politice la ordinea zilei.

Conștiinți de drepturile noastre imprescriptibile față de teritoriul pe care-l locuim, Românii de pretutindeni trebuie să-și strângă rândurile și într-o perfectă unitate a convingerii și a simțirii, să fim gata pentru a ne croi o soartă mai demnă.

Este o trădare de neam orice încercare de slăbire internă și orice abatere dela suprema datorie a unității naționale.

Plebiscitul dela 2 Martie a. c. ne poate umplea de cele mai bune nădejdi. Rezultatul lui este o mărturie elocventă a conștiinței neamului însuși care înțelege că forța noastră rezidă în unire și nu în discordie.

Pentru noi Ardelenii, dintre care un milion și jumătate de frați gem sub jug străin, așteptând însă cu încredere ceasul

libertății, generalul Antonescu este un steag, un simbol.

Căci, adresându-se mai ales nouă Ardelenilor, a spus: „nimic din acțiunea mea n'a părăsit nici un drept al neamului și că am făcut tot ce un om, putea încerca pentruca să păstreze Națiunii, Statului și fiecărui Român onoarea și liniștea siguranța și averea, dreptul la muncă și la respect”.

Alăt și cere neamul neîmpărțit și nedesărțit dela deținătorul destinelor noastre:

Să nu se părăsească nici un drept al Neamului. Deacea au fost 2.887.758 de voturi da pentru Generalul Antonescu și nu mai 2672 voturi nu.

În ziua de 2 Martie s'a dat însă și un vot ce nu a ajuns încă în urna României libere. Este votul Ardealului subjugat, care în unanimitate a strigat de peste hotare: *VIM libertatea imediată.*

Acesta este adevăratul glas al conștiinței naționale.

Comunicat

În ziua de Marți 4 Martie 1941 s'a ținut un consiliu de miniștri sub președinția d-lui General Antonescu.

S'a hotărât între altele:

1. Consiliul a luat act de situația bunurilor cari au aparținut Străji Țării și fuseră trecute în patrimoniul mișcării Legionare și care acum au reintrat în proprietatea Statului.

Domnul General Antonescu a dat dispozițiuni ca Statul să fie repus în toate drepturile lui iar toți aceia cari au risipit fondurile, să tragă consecințele legale.

2. — Personalul didactic și sanitar împreună cu părinții elevilor și cu comitetele școlare vor fi puși în slujba organizării ce se vor da de către Ministerul Educației Naționale, Cultelor și Artelor.

3. Domnul General Antonescu a reînviat dispozițiunile date, ca preoții civili și militari să fie chemați la datorie pentru educația religioasă și morată a Familiei tineretului școlar și Armatei. Înalt P. S. S. Mitropolii și Episcopii vor fi rugați a controla de aproape și cu energie activitatea slujitorilor altarelor.

4. Reuniunile sportive vor fi autorizate dar asociațiile sportive care le organizează rămân direct răspunzători de desfășurarea lor în liniște și ordine.

No. 739—1941

Comunicat

Se pune în vedere C. C. Preoți, că în viitor, orice corespondență oficială să o înainteze cu observarea ierarhiei, adică prin Oficiul protopopesc. Bunul mers al administrației cât și respectul ce se datorează șefului ierarhic imediat superior, reclamă această dispoziție.

În viitor corespondența ce nu va sosi pe cale ierarhică, va fi distrusă, iar preotul respectiv va fi pedepsit.

Alba-Iulia, 28 Febr. 1941.

Președinte Secretar
Al. Baba Pr. T. Ciuruș

Gibraltarul a devenit insulă

Corespondentul Agenției D. N. B. transmite:

Canalul ce desparte Gibraltarul de continent și care face din el o insulă, a fost terminat. El începe din apropierea lagunei și merge până la coasta Mediteranei. Un pod de vase permite traficul între teritoriile englez și spaniol. Ecluze permite umplerea oricând a canalului

Noui clădiri bisericesti în Germania

Cu tot războiul, construcția și restaurarea bisericilor n'a încetat în Reich, ci, dimpotrivă, pentru anul 1940 au fost puse la dispoziție fonduri mai mari. Numai în anul 1940, a fost terminată construcția a 18 biserici evanghelice s'a început construcția a 4 biserici, s'au făcut proiectele pentru alte 17 și s'au restaurat 66 de biserici. În Prusia, au fost construite din 1937, 51 de biserici, case parohiale și capele și s'au restaurat 65 biserici. În Bavaria, s'au cheltuit, în 1938-1939, aproape 3 milioane de mărci pentru construcția și restaurarea clădirilor bisericesti. În noile ținuturi răsăritene ale Reichului, s'a început deasemeni construcția a noi biserici și restaurarea celor existente. Deasemeni se întreprinde o vastă acțiune pentru îngrijirea monumentelor bisericesti.

No. 80—1941.

Concurs.

Pentru ocuparea postului de protopop al tractului Abrud, și paroh al parohiei centrale Abrud, se publică conform Ord. Ven. Consiliul Eparhial Cluj No. 3175—1940, concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar de Stat.
2. Casă parohială corespunzătoare.
3. Venitele parohiei Abrud, al cărei paroh este protopopul. Sesiune parohială de 20 jug. în Comuna Sâncraii.
5. Venitele legale după postul de protopop.

Candidații își vor înainta cererea în termenul fixat de Ven. Consiliu Vicarial însoțită de toate actele cerute de regulamentul special din 1888. pentru procedura la alegerea de protopop și cu observarea dispozițiilor ordinului Ministerial No. 1937 din 1940.

Abrud din ședința Consiliului protopopesc, ținută la 1 August 1940.

Președinte: Secretar:
Ioan Fodorean Ioan Mieu
adm. prot.

No. 530

Aprobat din ședința Consiliului Vicarial, ținută la 5 Martie 1941.

Președinte: Secretar:
Al. Baba Teodor Ciuruș

Populația sud-estului European

Conform ultimelor recensăminte, Sud-estul Europei (Iugoslavia, Ungaria, România, Grecia, Bulgaria, Albaniași Turcia) are o populație totală de 58,8 milioane locuitori. Densitatea populației este de 66 locuitori pe kmp. În comparație cu Reichul, Sud-estul nu este prea des populat.

În Germania (incl. Protectoratul și Guvernământul General) trăesc, pe o suprafață de 820.000 kmp. peste 109 milioane de oameni, iar în sud-est, pe o suprafață de 893.000 kmp. numai 58,8 milioane. Aceasta se explică prin faptul că Sud-estul constă în parte din terenuri stâncose nepopulate și că pământul nu este exploatat la maximum ci cultivat după metoda veche. Dacă s'ar exploata sistematic acest spațiu, prin împădurări, consolidări, etc., fără îndoială că în Sud-est ar găsi hrană și de lucru o populație cu mult mai numerosă. În urma schimbărilor din ultimul timp, s'a modificat și situația populației diferitelor țări sud-estice. Astăzi, Iugoslavia, are o suprafață de circa 268.000 kmp, și 15,7 milioane de locuitori. Apoi urmează, din punct de vedere al suprafeței, România, în timp ce, din punct de vedere al populației, Ungaria ocupă al doilea loc, iar România al treilea. Populația cea mai rară o are Turcia, cu 55,1 locuitori pe kmp.

195—1941 prot.

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea postului de paroh în parohia de cl. II. Zau, din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renaștere”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială deplin corespunzătoare, supraedificii gospodărești și grădină.
3. Sesiune parohială 30 jug. pământ de cultură.
4. Stala îndatinată.

Candidații își vor înainta cererea cu documentele de lipsă Ven. Vicariatului în Alba-Iulia și cu incuviințarea noastră se vor putea prezenta în parohie pentru a se face cunoscuți credincioșilor.

Candidații vor prezenta și autorizația de candidare.

Luduș, 25 Februarie 1941
În înțelegere cu consiliul parohial din Zau.

protopop
R. Popa

Tip. „Alba” Cenzurat